

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Oszétlövés

308

Szerző:

Cím: *Belvárosi üdülotelep.*

Forrás:

*Uj Nemzedék.**Bp.**1922. 10. 20.*

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt.

— (Belvárosi üdülotelep.) Nem olyan, ahol rongyos tüdőt reparálnak, sem olyan, ahol a mai élet vad túlekedésével szétroncsoló fizikumodba próbálnak életet verni; lélegzőintézet van belvárosban, egy belvárosi kis órásüzletben. Lélegzőintézet, amelyet eltekintve egymás elől féltékenyen, akart tudni róla... Régi órák állnak finom alabástromtalpakon, régi, nem izléssel készített zenélőórák... Én úgy léptem be nagyapám titkos figyelemzetése nyomán. Nagyapám ugyanis egy zsebórát hagyott rám, amely immár a harmadik generációt szolgálja. Napokon át elakadt a mutatója s mindig tizenkettő órán. Ez a kabalisztikus furcsa hajlama egyetlen, szomorú örökségemnek, borzongatótt kicsit.

— Tizenkettő!... Mindig tizenkettő! Meg kell javíttatnom ezt az órát...

De hol? Ki ért hozzá ebben a nekidernült városban? Mert hogy megharagvott lelket vigyek a régi testbe, új szívet a régi órába, arra nem viszem lelkiismeret...

Igy fedeztem fél a belvárosi üdülotelepet. A boltot, ahol értenek régi órák. És azt hittem, hogy itt kizárólag csak órákat gyógyítanak. Arról fogalmam sem volt, hogy itt lelkeket is gyógyítanak.

— Tessék holnap érte jönni, — mondták az órára s közben ravaszul meghúzták az egyik zenélőóra láncocskáját.

„Kis csolnakom a Dundn lengedez
Szivemben a szerelem ébredsz...”

Egő aggyal léptem be... Zugó, valami kiméletlen tervek izgattak, de a fülömben pengő dallamok, apró ezüsthárfamuzsikája hirtelen rámlepett. Nehéz lelkem szakadt fel mellemről, kicsit szédülve ereszkedtem le egy közeli székre.

„Kis csolnakom a Dundn lengedez.”

— Mi ez? Mi van velem?

Szédültem magam körül. Nyolc-tíz fűrészhérhajú, rezgősfejű öreg ur körülöttem... Néma gyönyörködésbe merültek bólogatnak az óra muzsikájára... Míg csak szédülök... Szemükben messzeségek csillognak és időben is kiszakadtak a mai életen...

„Kis csolnakom a Dundn lengedez.”

Már én is elrévedek maga elé... Már én sem tudok semmit a piszkos zürkés zavarból, ahonnan jöttem, már én is bólogatok és mosolygok...

Az órás ravaszul kacint felém. Int az öreg uraknak, hogy nézzenek rám s meghúzza egy másik láncocskát...

„Hoffmann meséi”... Ez is!... Hallgatok... Ez is lenyűgöz...

Megrázom magam. Felugrom s erőszakosan tépem ki magam a varázslat alól...

— Holnap eljövök az óráért!...

Az egyik öreg ur hozzám topog, valamire teszi a kezét s szelíden szól:

— Holnap és holnapután és még öt hónapig mindennap el fog maga ide...

jönni, flacskám... Mindnyájan így kezdtük...

S mutat a többi öreg urra.

— Mindnyájan egy-egy régi órát hoztunk ide, hogy megjavítsák... Azóta magunk járunk ide — gyógyulni... Holnap már maga is itt marad, fiatal barátom, leül itt — és örül, hogy az órája nincs kész...

És igazuk volt. Napok óta járok a belvárosi lélegzőintézetbe s eszembe sem jut, hogy az óram még mindig beteg...

— Hadd maradjon! — mondom az órásnak. — Ráér!

És hallgatom muzsikálni, fájni, örülni — a régi Budapestet.

házi nyomda 1922